

Lars Buch Viftrups prædiken 8. søndag efter trinitatis

Taler

Lars Buch Viftrup
Sognepræst

Dato

10. august 2025

Sted

Møllevang Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst:**

Matthæusevangeliet kapitel 7, vers 15-21

1 Ord, ord, ord!

Det var det svar, jeg fik på min - synes jeg - ellers så kloge teologiske udredning.

Jeg var en ung færdigudlært teolog, der sad i en bil og talte med en gammel vis
5 mand, som i stedet for at gå ind i samtalen om, hvordan man ellers kunne formulere sig, svarede: Ord, ord, ord.

Han kunne lige så godt have sagt: Bla, bla, bla.

10 Lidt provokerende.... oplevede jeg det i hvert fald dengang for snart 20 år siden. Men jeg følte mig nok også lidt ramt. At mine ord var noget studentikose. Det var noget, jeg havde læst mig til, og min erfaringsbaggrund var måske ikke så stor.

15 Ord, ord, ord.

Dem har vi mange af i kirken. Kristendommen er en skriftreligion med en kanon, en samling af tekster, Bibelen, som vi skal forholde os til som rettesnor for vores tro. Det er på så mange måder en ufattelig vigtig og helt uomgængelig
20 del af kristendommen. De mange ord, som står i Bibelen.

Ved at samle denne kanon af tekster har kristendommen skabt et udgangspunkt for diskussionen, en fortælleramme, indenfor hvilken vi kan boltre os.

25 Her møder vi urgamle tekster om Adam og Eva. Vi har et samlet narrativ, der

fører os fra skabelsen, hvor mennesket levede i en have, til jordens undergang og genskabelse, hvor mennesket engang skal leve i en himmelsk by.

- 30 Vi har lovtekster, poesi, myter, legender, lignelser, historiske beretninger, lærettekster og svolvprædikener i en stor og vild blanding.

Det kan godt være, at samlingen af alle disse tekster i en fælles Bibel var tænkt som en hjælp til at skabe større klarhed, men hold nu op, hvor er der mange måder at fortolke alt dette på. Kristendommen er en fortolkningsreligion, og vi er alle fortolkere. Men er der nogen, der fortolker rigtigt? Og andre, der fortolker forkert? Er der ligefrem falske profeter, vi skal frygte og bekæmpe?

40 Man siger, at ens styrke ofte hænger sammen med ens svaghed. Sådan tror jeg, at det forholder sig med Bibelen. Uden Bibelens mange ord og dens status som Guds ord ville kristendommen ikke eksistere og slet ikke kunne blive verdens største religion.

Det skyldes ikke kun de mange helt fantastiske og inspirerende fortællinger, som man kan spejle sit liv i. Det skyldes ikke kun den værdi, der ligger i, at vi på grund af Bibelen har bevaret så gamle tekster og holdt dem i live, endda som en aktiv del af vores nuværende kultur, så vi mærker forbundetheden helt tilbage til, ja Adam og Eva, og vi bliver tvunget til at forestille os, hvordan verden også kunne være, når vi drømmer stort om det himmelske Jerusalem og ser på os selv udefra, med evigheden for øje, med Guds øjne.

Det skyldes sandsynligvis også, at vi med Bibelen som rettesnor, har haft en ramme, som kirken, hvor vild og kompleks den end er, har brugt til at regulere, kontrollere, organisere og disciplinere vores liv.

55 Det er en stor styrke. Men, som jeg sagde, er det måske også den store svaghed. At kristendommen til tider i dens lange historie har haft så travlt med at få styr på, hvem der er rettroende og vantro. De falske profeter skal vi frygte mere end noget andet. Og med frygt kan man kontrollere og styre befolkningen.

60 For godt nok hører vi i dag om de falske profeter, der som glubske ulve skjuler sig i uskyldige fåreklæder, og vi kan se os omkring og aldrig vide os sikre, for selvom noget lyder uskyldigt, kan det jo netop skjule noget andet, være dække for noget destruktivt og undergravende. Kan vi overhovedet stole på nogen?

Kan vi stole på os selv og vores egen vurdering?

70 Der er mange danskere, ja mange vesterlændinge, i de områder, hvor kristendommen har eksisteret og omformet samfundet allermest, som på den ene side har en tilknytning til kristendommen - de er som børn vokset op i en kultur, som ikke kan tænkes uden kristendommen - men på den anden side har en skepsis overfor den institution, der har forvaltet de mange ord, og som har lagt så stor vægt på, om man nu er rettroende eller ej.

75 "Jeg kan ikke sluge hele pakken", hører jer tit. Hvilken pakke, tænker jeg. Ja, det er jo nok pakken med alle institutionens mange ord om den rette tro. Hvem kan da også leve op til det?

80 Men er det overhovedet det, der efterspørges? Den rette tro, forstået som evnen til at forklare med ord, inden for hvilke grænser man er troende? Bliver det ikke bare til - ord, ord, ord? Hvad peger de ord egentlig hen på?

Allerførst i gudstjenesten hørte vi nogle ord, som måske kan give os et fingerpeg:

85 I har jo ikke fået en ånd, som giver trællekår, så I atter skulle leve i frygt, men I har fået den ånd, som giver barnekår, og i den råber vi: Abba, fader!"

90 Disse ord lyder nærmest som en modvægt og afbalancering af teksten om de falske profeter, de mennesker, der fremsiger ord, men kun fremelsker forvirring og frygt. Her står intet om den rette lære, men om en tilstand, en tilstand uden frygt, fordi man kan hvile i at være et barn, som er ubetinget elsket og hører til i en sammenhæng.

95 Det lyder på mange måder både dejligt og enkelt, og det er det måske nok også, men det er slet ikke så nemt, som man skulle tro.

100 Når stærke kræfter omkring mig råber, at vi ikke kan have tillid til eksperterne, til medierne og de institutioner, som ellers har båret samfundet, men at de ledet af en hemmelig elite, der forblænder dig og spreder fake news overalt, så kan jeg da blive bange.

Dengang teksten blev skrevet, levede man i et meget brutalt samfund, hvor en

105 stor del af befolkningen var slaver, og kun en meget lille del af befolkningen var frie mænd, der alene havde magt til at beslutte, hvordan samfundet skulle fungere.

110 Frygt var og er den mest virksomme måde at styre befolkningen på, men selvom de kristne ingen politisk indflydelse havde overhovedet, så havde de til gengæld et fællesskab, der gav slaver OG frie, mænd OG kvinder, mennesker fra ALLE samfundslag og med FORSKELLIGE etniske og kulturelle baggrunde et frirum, et sted, hvor alle var lige og, hvor de ikke behøvede at være bange.

115 Det var slut med trællekårene, selvom de måske stadig i samfundets hierarki var slaver, der til enhver tid måtte frygte for straf, så havde de en tro på, at de var Guds børn og dermed arvinger til det himmelske borgerskab. Den ydre frihed var måske nok meget begrænset, men den indre frihed kunne ingen tage fra dem.

120

Det kan være svært for os at sætte os ind i, hvor revolutionerende og vildt det her har været: at hævde en frihed, en værdighed, en lighed og en frygtesløshed på trods af alt, når vi lever i et så ufatteligt meget tryggere, rigere og mere lige samfund, der 2000 år senere har gennemlevet århundreder med intens
125 påvirkning af det, der blev til den kirkelige institution, menneskerettigheder og velfærdsstat.

Ord, ord, ord.

130 Dem har vi mange af, også her i kirken. Det er dejligt og godt, hvis de ikke bliver pernittengryn målestokke for kontrol, men til inspiration og vinduer ind til en anden, en åndelig virkelighed, der er så dyb og så høj og så bred, at ingen af os kan fatte det helt, men kan mødes i undren omkring de rum og muligheder, som ordene skaber.

135

Og jeg tror, at vi kan have rigtig godt af at undre os over, hvordan vi mon finder ind til den tro, der ikke lever af frygt. En tro, hvis dybeste nerve er en tillid til, at vores liv ikke defineres af omverdenens syn på os eller vores status eller eventuelle uro og ufred i den politiske arena. En tro, der befrier os fra de
140 trællekår, vi også lever under i dag, når vi er underlagt alskens krav om skønhed, rigdom, fremgang og succes.

145 Måske var det det, den gamle vise mand kunne mærke. Jeg var mest af alt ude på at imponere og vise, at jeg havde styr på teologien. Jeg talte ikke ud af den tro, der gjorde mig fri af al trællekårene.

Her i troens rum defineres vi jo af det barnekår, som vi jo også døbes til, når vi i dåben hører, at vi skal blive som børn for at komme ind i Guds riget.

150 Det har intet at gøre med at blive uansvarlig, men derimod modigt at turde stole på, at den kærlighed, som vi møder helt uden grund, som en ensidig tillidserklæring til os fra Gud, er den afgørende identitet i vores liv. Det er den, der gør, at vi kan møde verden uden frygt, og derfor ligeså ensidigt kan svare
155 vores omverden med tillid, når den møder os med mistænkksomhed, vrede, had og fordømmelse.

Det er meget mere end ord. Det er en tilstand, en relation, en måde at være til på, et rum, hvor livet kan udfolde sig.

160 Her lærer vi at relatere til den fremmede, de mange danskere, der bor lige her i kvarteret, men har rødder i fjerne lande, til den, der har en anden tro, personlighed, horisont og livsstil end os. Her lærer vi at være i alt det som ligger imellem os, vores mellemværender, det vi ikke kan kontrollere, styre og diktere,
165 fordi vi jo dybest set er fælles om det liv, vi har fået givet. Her lærer vi at fastholde tilliden, håbet, udsynet og evnen til at vise omsorg for hinanden, selv når vi bliver bange.

Det er meget mere end ord. (pause) Det er ånd. Det er vovemod. Det er tro. Det
170 er tillid. Og så!!

Ja, så har de falske profeter ikke længere noget at skulle have sagt.

175 Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du som var, er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

180

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

185

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-buch-viftrups-praediken-8-sondag-efter-trinitatis>

190

195

200

205

210

215

220